

RUIS

MEI 2009 - 49

MAANDELIJKE KRANT ROND NIEUWE (POP)MUZIEK
EEN GRATIS UITGAVE VAN KRAAK VZW
WWW.KRAAK.NET | MOLENAARSSTRAAT 111 B 66 B-9000 GENT

Aki Onda is een *crazy motherfucker*. Al jaren neemt hij zijn leven op, op cassettes, die hij vervolgens in concertcontext door wat elektronische bakken haalt en zo het publiek uitermate lijkt te plezieren. België is gek op de Japanner uit New York. Voor de opening van het Courtisanefestival besloot hij zijn vrije walkmanimprov vier uur lang vol te houden, bij kaarslicht. Momenteel toert hij door Europa met Alan Licht. Niet te missen.

Tekst : **Steve Marreyt**

Foto: **Stefano Giovannini**

ANTIETEK EN STOMENDE SEKS

Wat staat er nu echt op al die cassettes?
“Mijn herinneringen.”

Hoe kwam je eigenlijk voor het eerst bij de cassette terecht?

“Geheel toevallig. Ik kocht mijn eerste Sonycassettewalkman op de markt in Brixton in 1988, net voor ik naar Marokko vloog om er Nieuwjaar te vieren. Ik wilde gewoon het geluid rondom me opnemen als een soort dagboek. Mensen als Nan Goldin, Larry Clark, Jonas Mekas en Peter Beard inspireerden me heel erg op dat moment. Ik was ook al altijd weg van kunst die op dagboeken gebaseerd was. Maar om heel eerlijk te zijn: ik had er geen flauw benul van waarmee ik bezig was. Ik was jong en onervaren. Ik zocht naar wat ik zou kunnen doen. Dat was allemaal voor ik echt muziek begon te maken. In de eerste tien jaar verzamelde ik dat geluid op een ondoordachte manier, gewoon voor mijn eigen plezier. Het is helemaal geen kunstproject of een intellectueel spel. Het is eerder een obsessie om herinneringen vast te leggen.”

Ik hoorde dat je enkel op een antieke tafel wou spelen op het Courtisanefestival. Hoe kom je daarbij?

“Dat heeft wellicht iets te maken met mijn jeugdherinneringen. In mijn kamer stond een prachtige antieke tafel die ik had gekregen van

mijn grootvader zijn zus, Kazuko Onda (1893-1973). Zij was de eerste vrouwelijke journaliste in Japan voor de Tweede Wereldoorlog. Ze was een vrijgevochten vrouw die heel wat mannen versleten heeft. Er is zelfs een schandaal geweest tussen haar en de eerste minister

van Japan. Ze stond bekend als arrogant en onbeschoft, maar tegen mij was ze altijd erg lief. Ze nam me overal mee naartoe en kocht alles wat ik wilde. Na haar dood bleek dat ze veel geld had geleend van haar minnaars voor haar luxe, maar die nooit had terugbetaald. Ze liet dus een grote schuld na. Mijn familie heeft de meubels geërfd. Het waren allemaal Europese stukken die naar Japan verscheept waren. Door haar ben ik dus erg gehecht aan dat meubilair.”

Het is niet je eerste keer in Gent. Wat vind je van de stad?

“Wel, ik ben er ooit eens geweest met mijn vriendin. *But, we just stayed in a hotel room and fucked until our brains melted.* Daarna zijn we iets gaan eten. De stad leek toen een illusie met mijn hallucinerende

hersenen. Ze kwam uit Spanje en had lang, sluijk zwart haar. Het was echt een heel mooi meisje. Maar ze veranderde volledig nadat we uit elkaar gingen. Ze probeerde geld van me te stelen voor doeleinden waar ik niet verder zal op ingaan. Het was een bitter einde. Dus ja, veel kan ik niet vertellen over de stad.”

Je werkt vaak samen met andere mensen. Heb je specifiek goede herinneringen aan bepaalde samenwerkingsverbanden?

“Ja, Ik speelde een paar jaar geleden samen met de Franse trompettist Jac Berrocal. Dat was in de Vooruit in Gent, een van mijn favoriete plaatsen in Europa. Toen ik jong was luisterde ik al naar Catalogue, Jacs band met Jean-François Pauvros op gitaar en Gilbert Artman op drums. Ze bliezen mij volledig weg met hun rare muziek en hun pure energie. Het was geen punk of jazz of iets anders benoembaars, en toch had het een originele vorm. Het voelde aan als een soort vrijheid – “We kunnen doen wat we willen”. Ik werk nu nog samen met Jean-François. Hij speelt vaak gitaar bij mijn Cinemageproject. Dat zijn slideprojecties van mijn foto's. Ik ken hun muziek al jaren en het voelt heel natuurlijk aan om met die muzikanten samen te werken.”

Ken je Nonhorse?

“Ja, zijn muziek is cool. Ik weet dat we allebei in Brooklyn wonen, maar ik heb hem nog nooit ontmoet.”

Eet jij honden?

“Nee, jij?”

Aki Onda speelt op de openingsavond van het Courtisane festival. Met Alan Licht speelt hij 9 mei in Worm, Rotterdam, 11 mei in Occii, Amsterdam en 17 mei in Cinema Nova, Brussel.

Aki Onda Interview

RUIS, Belgium, May 2009

Interviewed by Steve Marreyt

- What's on the cassettes?

My memories.

- Why did you first decide to use cassettes?

In my case, picking up a cassette recorder was purely by chance. I bought the first Sony cassette Walkman at the free market in Brixton, London in 1988, just before visiting Morocco on New Year's Day. I was just curious to record sound around me to keep a diary of sound. I was inspired by artists like Nan Golden, Larry Clark, Jonas Mekas, Peter Beard around that time and always fond of reading and watching diary based work. However, I'll be honest with you; I wasn't aware of what I was doing in the beginning. I was young and inexperienced, and looking for what I could do. It was actually before I started making music. So, the first seven or eight years, I was collecting these sounds recklessly, innocently, just for fun, without knowing what to do with them. It's not an arty project or an intellectual game. Rather, it's more like my obsession to keep memories.

- I heard you played on an antique table in Ghent? Why is that?

Maybe it has something to do with my childhood memory. There was gorgeous antique furniture in my room which was given to me by my grandfather's sister, Kazuko Onda (1893-1973). She was one of the first female journalists and activist in Japan before World War Two. She was a liberated woman who had many lovers (She even had a love scandal with a prime minister of Japan. Although beautiful, she was very arrogant and rude. But, she was just so sweet to me, and loved me so much. She always took me around and bought me anything I wanted. After she died, people around her found out that she left much debt and borrowed money from her lovers for luxurious life and never paid it back. My family inherited the furniture which was bought in Europe and shipped to Japan. I was very much attached to the furniture because of her.

- What do you think of Ghent? You've been here for a couple of times, right?

Yeah, I once visited in Ghent with my lover. But, we just stayed in a hotel room and fucked until our brains melted. We went out to eat something when we got hungry. The city merely looked like an illusion with my hallucinated brain. She was born in Spain and had sleek long black hair. She was a beautiful girl in and out. But, something changed her completely after we broke up..... She tried to steal money from me for some reasons which I wouldn't describe here. It was the bitter end. So, what can I say about the city?

- You collaborate a lot with many other improvisors. Do you have special memories for certain collabs? And, if yes, why?

I played with a French trumpeter Jac Berrocal in Gent several years ago. It was in Vooruit - one of my favorite theaters in Europe. I listened to Catalogue - Jac's band with Jean-François Pouvros on guitar and Gilbert Artman on drums when I was a teenager and amazed by their strangeness and strong pure energy. The music was not jazz or punk or anything specific, yet it had an original form. I felt a sense of freedom there - "*We can do what we want to do.*" These days, when I show my Cinemage project - slide projections of still photo images, Jean-François Pouvros often plays guitar on my visual. I have known their music for more than two decades and it's very natural too me to work with these lovely musicians.

- Do you know Nonhorse? What do you think of his music?

Yeah, his music is cool. I know we both live in Brooklyn. But, I haven't met him yet.

- Do you eat dogs?

Do you?